

Capitolul I

Doamna Ariadne Oliver plecase împreună cu Judith Butler, prietena la care locuia, să ajute la pregătirile unei petreceri pentru copii, ce urma să aibă loc chiar în acea seară.

O activitate haotică era în plină desfășurare în acea clipă. Femei energice intrau și ieșeau mutând scaune, măsuțe, vase cu flori și aducând dovleci mari pe care îi plasau în locuri strategic alese. Urma să aibă loc o petrecere de Halloween¹ pentru invitați cu vârste cuprinse între zece și șaptesprezece ani.

Desprinzându-se de grupul principal, doamna Oliver se rezemă de un perete și ridică un dovleac destul de mare pe care îl examinează cu un ochi critic.

– Ultima dată când am văzut așa ceva, zise ea, dându-și la o parte părul grizonant de pe fruntea proeminentă, a fost anul trecut în Statele Unite – erau cu sutele. În toată casa. Nu mai văzusem în viața mea atât de mulți dovleci. Dacă stau bine și mă gândesc, nu am știut niciodată care e diferența dintre un dovleac și un bostan. De fapt, care este?

– Îmi pare rău, dragă, îi spuse doamna Butler, călcând-o pe picior.

¹ Halloweenul este o sărbătoare anuală, celebrată pe 31 octombrie. Are rădăcini în festivalul celtic Samhain, iar în tradiția creștină, în Ziua Tuturor Sfinților. (n.tr.)

– E vina mea, răspunse doamna Oliver, lipindu-se mai mult de perete. Vă stau în drum. Oricum, era neobișnuit să vezi atâția dovlecii sau bostani, sau cum le-o zice. Se găseau peste tot, în magazine și în casele oamenilor, cu lumânări sau beculețe înăuntrul lor sau atârinate de ei. Era foarte interesant, deși ocazia era cu totul alta. Nu erau pentru petrecerea de Halloween, ci pentru Ziua Recunoștinței. Eu întotdeauna am asociat dovlecii cu Halloweenul și asta e la sfârșitul lui octombrie. Ziua Recunoștinței este mai târziu, nu-i așa? Parcă e prin noiembrie, în a treia săptămână, nu? Aici Halloweenul se sărbătorește pe 31 octombrie, parcă. Mai întâi e Halloweenul și apoi ce urmează? Ziua Tuturor Sufletelor? Dacă locuiești la Paris, atunci te duci la cimitir și pui flori la morminte. Nu e nicidecum o sărbătoare tristă, pentru că merg și copiii și se distrează. Mai întâi te duci să cumperi flori, o mulțime de flori frumoase, cum numai în piața de flori din Paris găsești.

Mai multe femei grăbite se împiedicau, din când în când, de doamna Oliver, dar nu o ascultau. Erau prea ocupate. Majoritatea erau mame, vreo două domnișoare bătrâne pricepute; mai erau și adolescenți îndemânatici, băieți de șaisprezece și șaptesprezece ani, cocoțați pe scări și pe scaune, ca să agațe la o înălțime adecvată decorațiuni, dovlecii, bostani și globuri de sticlă frumos colorate. Fete între unsprezece și cincisprezece ani stăteau în grupuri și chicoteau.

– Și după Ziua Tuturor Sufletelor și cimitire, continuă doamna Oliver, așezându-se pe brațul unei canapele, urmează Ziua Tuturor Sfinților. Cred că am dreptate.

Nu-i răspunse nimeni. Doamna Drake, o femeie frumoasă, între două vârste, care era gazda, făcu un anunț:

– N-am s-o numesc petrecere de Halloween, cu toate că asta este. Îi voi spune petrecerea „Unsprezece-plus“. Din

cauza vârstei invitaților. Majoritatea pleacă de la Elms pentru a studia în altă parte.

– Dar lucrurile nu stau chiar așa, nu, Rowena? interveni pe un ton dezaprobat domnișoara Whittaker, așezându-și pince-nez-ul.

Ca profesoară la școala locală, domnișoara Whittaker avea o înclinație spre acuratețe.

– Din cauză că am desființat unsprezece-plus cu ceva timp în urmă.

Doamna Oliver se ridică stânjenită de pe canapea.

– N-am prea fost de ajutor. Am stat aici turuind despre dovlecii și bostani... „odihnindu-mi picioarele“, își zise în gând cu o urmă de remușcare, dar fără să se simtă atât de vinovată ca să o spună cu voce tare. Acum cu ce vă pot fi de folos? întrebă și adăugă: Ce mere frumoase!

Cineva adusese în cameră un vas cu mere. Doamnei Oliver îi plăceau foarte mult merele.

– Sunt frumoase cele roșii, observă doamna Oliver.

– Nu sunt chiar așa de bune, zise Rowena Drake. Dar arată bine. Sunt pentru jocul acela în care trebuie să le prinzi cu gura dintr-un vas cu apă. Sunt destul de moi ca oamenii să își poată înfige mai bine dinții în ele. Beatrice, du-le în bibliotecă, te rog frumos! La jocul acela se varsă o mulțime de apă, dar asta nu contează, căci covorul din bibliotecă e atât de vechi! Îți mulțumesc, Joyce!

Joyce, o fată robustă de treisprezece ani, luă vasul cu mere. Două căzură, se rostogoliră pe jos și se opriră, de parcă ar fi fost dirijate de bagheta unei vrăjitoare, la picioarele doamnei Oliver.

– Vă plac merele, nu-i așa? întrebă Joyce. Am citit că vă plac sau probabil că am auzit la televizor. Dumneavoastră sunteți doamna care scrie povestiri cu crime, nu?

– Așa este, recunosc doamna Oliver.

– Ar fi trebuit să vă dăm să faceți ceva ce are legătură cu crimele. Să se petreacă o crimă la petrecerea din seara aceea și să-i puneți pe oameni să o rezolve.

– Nu, mulțumesc, spuse doamna Oliver. Nu vreau să mai aud de așa ceva.

– Cum adică nu vreți să mai auziți?

– Pentru că am făcut asta o dată, și n-a ieșit nimic bun, răspunse doamna Oliver.

– Dar ați scris o grămadă de cărți, ripostă Joyce; faceți foarte mulți bani cu ele, nu-i așa?

– Într-un fel, admise doamna Oliver, gândurile zburându-i la impozitul pe venit.

– Și aveți un detectiv finlandez.

Doamna Oliver recunoscuse acest lucru.

Un băiat apatic, care nu ajunsese încă printre cei mari de la unsprezece-plus, întrebă grav:

– De ce finlandez?

– Și eu m-am întrebat adesea același lucru, răspunse sincer autoarea.

Doamna Hargraves, soția organistului, intră în cameră, răsuflând din greu, din cauza unei găleți mari, verzi din plastic.

– Ce ziceți de asta, e bună pentru jocul cu merele?

Domnișoara Lee, farmacistă, spuse:

– Mai bine folosim o găleată din tablă. Nu se răstoarnă așa ușor. Unde vreți s-o puneți, doamnă Drake?

– Mă gândeam că cel mai bine este în bibliotecă. Covorul de acolo e vechi și oricum o să se verse destulă apă.

– Bine, le vom duce acolo. Rowena, uite încă un coș cu mere.

– Dați-mi voie să vă ajut, se oferă doamna Oliver.

Ridică cele două mere de jos și, fără să-și dea seama ce face, mușcă dintr-unul. Doamna Drake îl luă hotărâtă pe al doilea și-l puse la loc în coș. O altă discuție începu.

– Da, dar unde se va juca Snapdragon¹?

– Ar trebui în bibliotecă, este camera cea mai întunecată.

– Nu, va avea loc în sufragerie.

– Mai întâi trebuie să întindem ceva pe masă.

– Punem fața de masă aia verde și pe deasupra pânza cauciucată.

– Și oglinzile? Chiar o să ne vedem viitorii soți în ele?

Scoțându-și pantofii pe furiș și mușcând liniștită din măr, doamna Oliver se lăsă din nou pe canapea privind lumea din cameră cu un ochi critic. Gândea ca o scriitoare: „Dacă ar fi să scriu o carte despre toți acești oameni, cum aș proceda? În general, sunt oameni cumsecade, dar cine știe?”

Într-un fel i se părea fascinant să nu știe nimic despre ei. Toți locuiau în Woodleigh Common. Despre unii aflase câte ceva, din ce-i povestise Judith. Domnișoara Johnson – avea de-a face cu biserica, cu toate astea, nu era sora vicarului. Așa, era sora organistului, desigur, Rowena Drake, cea care dirija lucrurile în Woodleigh Common. Mai era femeia care venise cu găleata, abia respirând, o găleată de plastic foarte urâtă. Doamnei Oliver nu-i plăcuseră niciodată lucrurile din plastic. Și apoi copiii, adolescenți, fete și băieți.

Până acum nu reprezentau decât niște nume pentru doamna Oliver, printre care: Nan, Beatrice, Cathie, Diana, Joyce, care era gură-spartă și pune mereu întrebări.

„Nu prea-mi place de Joyce“, își zise doamna Oliver. O fată pe nume Ann, înălțuță și cu aere de superioritate. Mai erau și doi băieți care păreau să fi încercat tot felul de tunsori, cu rezultate nu tocmai fericite.

Un băiat mai micuț intră oarecum timid.

¹ Snapdragon, cunoscut și ca Flapdragon, a fost un joc popular de salon între secolele XVI–XIX. Se încălzea brandy, care era apoi turnat într-un bol lat și nu foarte adânc. Se puneau stafide în brandy, după care se dădea foc compoziției. De obicei, lumina se stinge pentru a intensifica efectul straniu al flăcărilor albastre ce jucau deasupra băuturii. Scopul jocului era culegerea stafidelor din băutura în flăcări, cu riscul de a se arde, pentru a le mânca. (n.tr.)

– M-a trimis mami cu oglinzile astea să vedeți dacă sunt bune, spuse cu respirația ușor întretăiată.

Doamna Drake i le luă.

– Îți mulțumesc foarte mult, Eddy.

– Sunt doar niște oglinzi obișnuite de mână, spuse Ann. Chiar o să vedem chipurile viitorilor soți în ele?

– Unele dintre voi s-ar putea să le vadă, altele nu, răspunse Judith Butler.

– Ați văzut vreodată chipul soțului dumneavoastră când v-ați dus la o petrecere... o petrecere ca asta?

– Bineînțeles că nu, interveni Joyce.

– Ar fi putut, interveni cu un aer atotștiutor Beatrice. Se numește P.E.S. Percepție extrasenzorială, explică ea încântată să arate că era familiarizată cu termenii la modă.

– V-am citit una dintre cărți, îi spuse Ann doamnei Oliver. *Muribundul peștișor auriu*. Mi-a plăcut.

– Mie cartea asta nu mi-a plăcut, declară Joyce. Parcă n-a fost destul de sângeroasă. Mie-mi plac crimele cu mult sânge.

– Cam murdar, nu ți se pare? întrebă doamna Oliver.

– Dar palpitant, spuse Joyce.

– Nu neapărat, adăugă scriitoarea.

– Odată am văzut o crimă, zise Joyce.

– Nu fi prostuță, Joyce, o certă domnișoara Whittaker, profesoara.

– Ba da, am văzut, insistă Joyce.

– Chiar ai văzut? o iscodi Cathie, făcând ochii mari. Pe cuvântul tău că ai văzut o crimă?

– Bineînțeles că n-a văzut. Nu mai vorbi prostii, Joyce, o apostrofă doamna Drake.

– Eu chiar am văzut o crimă. Am văzut, am văzut, am văzut.

Cocoțat pe o scară, un băiat de șaptesprezece ani privi în jos cu interes și întrebă:

– Ce fel de crimă?

– Eu nu o cred, răspunse Beatrice.

– Sigur că nu, spuse mama lui Cathie. Inventează.

– Nu e adevărat. Chiar am văzut.

– Atunci de ce n-ai anunțat poliția? vru să știe Cathie.

– Pentru că, atunci când am văzut-o, nu mi-am dat seama că era o crimă. După mult timp am realizat că fusese o crimă. Acum vreo lună, două, cineva a spus ceva care m-a pus pe gânduri: Ceea ce am văzut a fost o crimă.

– Uitați-vă cum inventează. Ce prostie! exclamă indignată Ann.

– Când s-a întâmplat? întrebă Beatrice.

– Cu câțiva ani în urmă, răspunse Joyce. Pe atunci eram mică.

– Cine a omorât pe cine? vru să știe Beatrice.

– Nu o să spun nimănui, se enervă Joyce. Sunteți ingrozitori.

Domnișoara Lee intră cu un alt tip de găleată. Schimbară subiectul făcând comparație între găleți și căldări pentru a o putea alege pe cea mai potrivită pentru jocul cu merele. Majoritatea se îndreptară spre bibliotecă pentru a hotărî la fața locului. Trebuie să recunoaștem că unii dintre participanții mai tineri erau nerăbdători să demonstreze, printr-o repetiție, atât dificultățile pe care le vor întâmpina cât și măiestria lor la acest joc. Unii se udară pe păr, alții se stropiră, încât fu nevoie de niște prosoape pentru a strânge apa. Până la urmă se decise că o găleată din tablă ar fi mai potrivită decât o căldare ieftină din plastic care oricum s-ar fi răsturnat cu mai multă ușurință.

Așezând un vas cu mere, pe care îl aduseseră ca rezervă, doamna Oliver mai gustă încă unul.

– Am citit în ziar că vă place foarte mult să mâncați mere, auzi vocea acuzatoare a lui Ann sau a lui Susan – nu era sigură care dintre ele.

– E cel mai mare păcat al meu, recunosc doamna Oliver.

– Ar fi mult mai amuzant un joc cu pepeni galbeni, interveni unul dintre băieți. Sunt așa de zemoși. Vă dați

seama ce mizerie s-ar fi făcut, adăugă, privind covorul cu satisfacție.

Doamna Oliver, simțindu-se oarecum stânjenită de judecata publică a lăcomiei, părăsi camera, în căutarea unui anumit loc, de obicei foarte ușor de găsit. Urcă pe scări la etaj și, dând colțul, se ciocni de un cuplu, o fată și un băiat, ce se strângeau în brațe rezemându-se tocmai de ușa care, cu siguranță, i-ar fi oferit acces spre locul unde dorea cu nerăbdare să ajungă. Cuplul nu-i dădu atenție. Suspinau și se îmbrățișau. Doamna Oliver se întrebă câți ani aveau. Băiatul avea în jur de cincisprezece ani, fata ceva mai mult de doisprezece, deși mărimea pieptului o făcea să pară mai matură.

Apple Trees¹ era o casă mărișoară. Avea câteva unghere și ascunzișuri plăcute. „Cât de egoiști sunt oamenii, se gândi doamna Oliver. Nu au deloc compasiune unii pentru ceilalți.“ Această morală din trecut îi veni în minte. I-o spusese în nenumărate rânduri infirmiera, dacă, guvernanta, buni- ca ei, două mătuși, mama sa și alte câteva persoane.

– Îmi cer scuze, spuse tare și răspicat doamna Oliver.

Băiatul și fata se lipiră și mai mult unul de celălalt, cu buzele împreunate într-un sărut.

– Mă puteți lăsa să trec, îi întrerupse doamna Oliver. Aș vrea să intru în camera asta.

Vrând-nevrând cuplul se despărți, uitându-se la ea mâhniți. Doamna Oliver intră în cameră și trase zăvorul.

Ușa nu se închidea foarte bine. Se puteau auzi voci venind de pe hol.

– Ce oameni! se auzi o voce cu un ușor tremur în glas. Nu văd că nu vrem să fim deranjați?

– Oamenii sunt atât de egoiști, ciripi fata. Nu se gândesc decât la propria persoană.

– Nu au deloc considerație pentru ceilalți, se auzi băiatul.

Capitolul 2

Pregătirile pentru petrecerea unor copii dau de obicei mai multe bătaie de cap organizatorilor decât cele destinate adulților. Măncarea de calitate și băuturile alcoolice – lăsând la o parte limonada – sunt ingredientele necesare pentru succesul unei petreceri. Poate costa mai mult, dar deranjul nu e așa de mare, căzură de acord Ariadne Oliver și prietena ei Judith Butler.

– Dar petrecerile pentru adolescenți? întrebă Judith.

– Nu știu mare lucru despre ele, îi răspunse doamna Oliver.

– Cred că, într-un fel, deranjul e foarte mic. Adică, ne dau pe noi, adulții, afară și ne spun că se vor ocupa ei de tot, adăugă Judith.

– Și chiar așa e?

– Nu chiar așa cum am crede noi, zise Judith. Uită să comande anumite lucruri, și cumpără alte lucruri de care nu are nimeni nevoie. După ce ne-au expediat ne reproșează că trebuia să le lăsăm anumite lucruri la îndemână. Sparg o mulțime de obiecte, printre care și pahare, și mereu se găsește câte unul care vine cu un prieten nepoftit. Știi și tu cum se întâmplă de obicei. Droguri ciudate și – cum le zice? – cannabis sau marijuana sau L.S.D., despre care am avut mereu impresia că înseamnă bani, dar se pare că m-am înșelat.

¹ Măr, în limba engleză, în original